

Հովհաննես Թումանյան

Արփենիկի ավթոմից

Դու չըզիտե՞ս՝
Ինչու եմ ես
Անբուժելի
Տըխտը էսպես:

Ինչ ունեի լավ ու պայծառ՝
Ընկա՛ն, հանգա՛ն մի-մի, մի-մի.
Օրորանս էլ՝ միակ, որ կար,
Արնոտ եղավ ու թըշնամի . . .

Դու չըզիտե՞ս՝

Ինչու եմ ձեզ
Քընարիս հետ
Գըրկել էսպես...

Մըթնեց հոգուս երկինքն անհուն,
Միրտըս պատեց մեծ շափառուկ.

Մեռա՛ն, կորա՛ն շուրջս ու հեռուն,
Քընարս է լոկ մնացել... և դուք...

